

Bernardo ATXAGA, *De egel.*

Traducido por Han Lammers y Santiago Martín.

De egel wordt uiteindelijk wakker in zijn nest van droge bladeren,
en alle woorden van zijn taal schieten hem te binnen,
waarvan er, de werkwoorden meegerekend, ongeveer
zevenentwintig zijn.

Dus denkt hij: De winter is afgelopen,
Ik ben een egel, Twee adelaars vliegen boven mij;
Kikker, Slak, Spin, Worm, Insect,
Waar op de berg verschuilen jullie je?
Daar is de rivier. Het is mijn territorium. Ik heb honger.

En denkt opnieuw: Het is mijn territorium. Ik heb honger,
Kikker, Slak, Spin, Worm, Insect,
Waar op de berg verschuilen jullie je?

Desondanks blijft hij stilstaan, als nóg een droog blad,
want het is nog steeds middag, en een oude wet
verbiedt hem de adelaars, de zon en de blauwe luchten te zien.

Maar het wordt nacht, de adelaars verdwijnen, en de egel,
Kikker, Slak, Spin, Worm, Insect,
Laat de rivier links liggen en klimt over de voet van de berg omhoog,
net zo zeker van zijn stekels als een krijger
van zijn schild had kunnen zijn, in Sparta of in Corinthe;
En plotseling steekt hij de grens over, de lijn
die de aarde en het gras van de nieuwe weg scheidt,
in één enkele stap komt hij jouw en mijn tijd binnen;
En omdat zijn universele woordenboek
niet is verbeterd of uitgebreid
in de laatste zeven duizend jaar,
herkent hij de lichten van onze automobiel niet,
en merkt niet eens dat hij gaat sterven.